

Den nugældende § 6, stk. 1, er formuleret på en sådan måde, at det i høj grad kommer til at bero på et skøn, om der er tale om en indflydelse af en sådan art, at anmeldelse, registrering og — efter vort standpunkt til en ny lov — også eventuelle indgreb er berettigede efter lovens formål.

For at sikre erhvervslivet mod en overhåndtagende administration også i mindre betydende forhold, ville vi sætte pris på, at det både i loven og dens motiver bliver klargjort, at loven kun skal sigte på *klare* tilfælde af monopolagtig karakter.

Skulle bestemmelsens tekst blive foreslået i nogenlunde uforandret form, vil vi henstille, at ordene „væsentlig indflydelse“ ændres til „dominerende indflydelse“, idet vi mener, at denne formulering vil betyde en lidt skarpere grænsedragning, og dermed en klarere retningslinje for erhvervslivet, prismyndighederne og domstolene, når disse eventuelt skal tage stilling til spørgsmål om lovens gyldighedsområde.

Vedr. Ankenævnet.

Medens ankesager efter den nugældende lov afgøres af handelsministeren efter indstilling fra Ankenævnet, foreslår kommissionen, at der tillægges Ankenævnet egentlig besluttende myndighed, hvilket altså vil sige, at man ønsker at gøre Ankenævnet til en speciel forvaltningsdomstol. Alene spørgsmål om lovens gyldighedsområde — som i praksis ikke har givet synderlig anledning til tvivl eller tvist — skal fortsat afgøres af handelsministeren, dog under sædvanlig rekurs til domstolene.

Provinshandelskammeret kan imidlertid ikke komme uden om, at der er noget besynderligt i den foreslåede ordning, hvorefter afgørelser truffet af Priskontrolrådet på basis af dette alsidigt sammensatte råds brede sagskundskaab definitivt skal kunne tilsidesættes af et 3-mands ankeudvalg. Samtidig må vi mene, at der ligger en værdi i, at borgernes normale adgang til at indbringe administrationens afgørelser for de *ordinære* domstole opretholdes på dette felt. Vi er på den anden side klar over, at adgangen til at indbringe Priskontrolrådets afgørelser for domstolene *dels* er forbundet med bekostninger, ulejlighed og tidsspilde, der overgår, hvad der er tilfældet ved indbringelse for Ankenævnet; *dels* ofte ikke vil

opfylde sagsøgerens forventninger, fordi det må antages, at domstolene i overensstemmelse med anerkendt retningslinje vil vise sig meget tilbageholdende med at underkende prismyndighedernes afgørelser, for så vidt disse væsentligt er af skønsmæssig karakter.

Ud fra disse synspunkter er Provinshandelskammeret kommet til det resultat, at det bedste vil være at bevare den nuværende ankeordning, hvorefter klager indbringes for Ankenævnet, der gør indstilling til handelsministeren, men samtidig at udbygge denne med den normale grundlovshjemlede ret til at indbringe spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser for de ordinære domstole, hvilket sidste må finde udtryk deri, at bestemmelsen i nuværende lovs § 13, stk. 5, om, at ministerens afgørelse er endelig, udgår.

Vedr. spørgsmålet, om anke skal have opsættende virkning.

I slutningen af betænkningens afsnit 72 drøftes spørgsmålet, om anke skal have opsættende virkning, og kommissionen anbefaler, at den gældende retningslinje også bliver gældende fremefter, således at anke ikke får opsættende virkning, men at Priskontrolrådet dog i tilfælde, hvor formålet med den trufne afgørelse ikke forspildes, indrømmer en passende frist med henblik på ankebehandlingen.

Under den hidtidige ordning, hvor priserne har opvist meget store udsving, har det vel ikke været unaturligt, at man har ment det betænkeligt at give anke opsættende virkning, idet prisstigningerne ofte var betydelige og lagrene små, så formålet med den trufne afgørelse forspildtes, hvis den ikke gjaldt med omgående virkning.

Under en permanent lovgivning, der netop tager sigte på rolige markedsforhold, kan opsættende virkning af anke ikke være betænkelig set fra samfundets side, medens ikke-opsættende virkning vil kunne medføre diskontinuitet i de pågældende virksomheders salgsmetoder, hvis en ankesag giver virksomhederne medhold.

Under sådanne rolige markedsforhold må vi også tillægge det væsentlig betydning, at myndighederne selv ved at fremme ankebehandlingen har mulighed for at tidsbegrænse den opsættende virkning, en mulighed, der ikke står den enkelte virksomhed åben.